

Kopie
art. 792 Ger.W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

027587

Repertoriumnummer 2014 / 9038
Datum van uitspraak 10 oktober 2014
Rolnummer 2013/AR/2289

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Ruimtelijke ordening-stedebouw

Eindarrest

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

zeventiende bis kamer
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000036301-0001-0007-01-01-1

027588

VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, in de persoon van de Minister-president, wiens burelen gevestigd zijn te 1000 BRUSSEL, Martelaarsplein 19, voor wie optreedt de Vlaamse Minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, met kabinet te 1210 BRUSSEL, Koning Albert II-laan 19,

appellante,

vertegenwoordigd door Mr. CLAES Johan, advocaat te 2550 KONTICH, Mechelsesteenweg 160

tegen het vonnis van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen, zetelend zoals in kortgeding, van 16 mei 2013, gekend onder rolnummer 12/160/C

tegen

1. | , wonende te : PUTTE,

2. | , met maatschappelijke zetel te PUTTE,

KBO:

geïntimeerden,

vertegenwoordigd door Mr. SCHELLEMANS Nick, advocaat te 2580 PUTTE, Waversesteenweg 81 (ref.: 10584 NS)

1.

Huidige zaak betreft een verzoek tot opheffing van een stakingsbevel van 07.05.2012, bekrachtigd op 14.05.2012, en gegeven m.b.t. het strijdig gebruik van percelen, gelegen te en (bureelcontainer en opslag materialen, voertuigen, wrakken).

De heer is de eigenaar van de betrokken percelen en de is de transportfirma, gesitueerd aan de overkant van de betrokken percelen, die de percelen waarvan sprake gebruikt.

Het hof verwijst naar de feitelijke uiteenzetting in het bestreden vonnis en herneemt de motivering van de eerste rechter, voor zover niet tegengesproken in dit arrest.

027589

2.

Terecht besloot de eerste rechter dat uit de vaststellingen van het PV van 07.05.2012 en uit de bijgevoegde foto's kan afgeleid worden dat de percelen en gewoonlijk gebruikt worden voor het opslaan van afgedankte voertuigen, materialen, materieel en afval, en voor het parkeren van voertuigen, wagens en aanhangwagens, waarbij tevens vastgesteld kan worden dat de percelen gebruikt worden voor een commerciële activiteit, een transportbedrijf, in tegenstelling met de bestemmingsvoorschriften van agrarisch gebied voor een gedeelte van de percelen.

In casu werd het stakingsbevel gegeven op grond van art. 6.1.1., 1°, VCRO, voornamelijk voor de overtreding van art. 4.2.1., 5°, VCRO, nl. *"niemand mag zonder voorafgaandelijke vergunning een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor a) opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerhande materialen, materieel of afval b) het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens"*.

Het is het strijdig gebruik van de grond waarvoor het stakingsbevel werd uitgevaardigd.

Het gaat in casu niet om een instandhoudingsmisdrijf, maar wel degelijk om het verbod een grond actief te gebruiken op de bij de wet omschreven wijze, zonder vergunning, wat nog steeds een strafbaar feit uitmaakt en waarvoor nog steeds een herstellvordering mogelijk is. De argumentatie van geïntimeerden m.b.t. de opheffing van de strafbaarheid voor de instandhouding in niet ruimtelijk kwetsbare gebieden is dan ook niet terzake dienend. Geïntimeerden vergissen zich wanneer ze stellen dat er geen verschil zou zijn tussen de notie "strijdig gebruik" en de notie "instandhouding". Het is correct dat het verschil tussen de instandhouding en het strijdig gebruik onbestaande kan zijn, bvb. wanneer het gaat om het gebruiken/instandhouden van illegale constructies. In casu wordt evenwel niet het gebruiken/instandhouden van illegale constructies geïntimeerd, maar wel het gewoonlijk gebruiken van een grond in de zin van art. 4.2.1., 5°, VCRO, wat een van de instandhouding onderscheiden misdrijf is.

Dit strijdig gebruik betreft in casu een voortdurend misdrijf, waarvan de verjaring nog niet is ingetreden.

3.

In de mate dat het stakingsbevel ook gegeven werd met het oog op een overtreding van art. 4.2.1., 6° VCRO, de vergunningsplichtige functiewijziging, oordeelt het hof dat deze bijkomende motivering niet ter zake dienend is.

027590

Art. 4.2.1., 6°, VCRO stelt dat niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk mag wijzigen, indien de Vlaamse Regering deze functiewijziging als vergunningsplichtig heeft aangemerkt. Het is voor het hof onduidelijk welke functiewijziging er in casu bedoeld wordt die door de Vlaamse Regering zou zijn aangemerkt als vergunningsplichtig. De vergunningsplichtige functiewijzigingen zoals opgesomd in het Besluit van de Vlaamse Regering van 29 mei 2009 (B.S., 25 augustus 2009) hebben alle betrekking op functiewijzigingen in vergunde gebouwen, en in casu gaat het niet om vergunde gebouwen.

Deze overtollige en niet ter zake doende motivering doet de regelmatigheid van het stakingsbevel niet teniet, nu de staking terecht bevolen kon worden voor de overtreding van art. 4.2.1., 5°, VCRO.

4.

Tenslotte werd het stakingsbevel ook gegeven met het oog op een overtreding van art. 4.2.1., 4° VCRO, de aanmerkelijke wijziging van het reliëf.

~~Uit het PV blijkt dat op het achterste perceel een hoop grond gestort werd van een zestal meter hoog. Deze feiten ressorteren onder voormeld artikel.~~

Wat de verharding betreft wordt opgeworpen dat een gedeelte van de verharding reeds uit de lucht zichtbaar zou zijn in het jaar 1976 (zie ook uittreksel uit notulen schepencollege Putte dd. 22.10.2012). Het is mogelijk dat een deel van de verharding reeds gelegd werd vóór de inwerkingtreding van de gewestplannen, maar thans dient niet geoordeeld te worden over de herstellvordering, maar wel over het stakingsbevel m.b.t. het strijdig gebruik van de gronden. Zelfs indien voor een deel van de verharding een vermoeden van vergunning zou kunnen ingeroepen worden, werd er klaarblijkelijk nog bijkomende verharding gelegd zonder vergunning, en blijft het feit dat de gronden thans op strijdige wijze gebruikt worden (art. 4.2.1., 5°, VCRO).

5.

Een aantal argumenten van geïntimeerden zijn irrelevant, met name telkens zij rechtspraak citeren die betrekking heeft op illegale constructies, en op de instandhouding/het gebruik van die illegale constructies. De middelen die zij uit die rechtspraak putten zijn irrelevant en niet terzake dienend, want in casu gaat het niet om illegale constructies, noch om het instandhouden of gebruiken ervan, maar om het gewoonlijk gebruik van een grond in de zin van art. 4.2.1., 4° VCRO. Het hof dient op die middelen dan ook niet verder te antwoorden.

027591

6.

Terecht ook heeft de eerste rechter geoordeeld dat het stakingsbevel geldig kon afgeleverd worden, nu de inbreuken schijnbaar vaststaan en het de bedoeling is een verdere aantasting van de ruimtelijke ordening te voorkomen, wat één aspect is van het preventief karakter van het stakingsbevel. Dit aspect van het preventief karakter van het stakingsbevel (voorkomen van verdere aantasting van de ruimtelijke ordening) wordt niet tenietgedaan doordat de overheid niet eerder heeft opgetreden.

7.

Geïntimeerden werpen op dat de gemeentelijke overheid klaarblijkelijk een ander beleid nastreeft dan het Vlaamse Gewest, nu vooreerst een milieuvergunning werd afgeleverd aan het bedrijf en nu ook in het vooruitzicht werd gesteld dat het bedrijf zou opgenomen worden in het RUP 'zonevreedde bedrijven – fase 2'.

In eerste instantie weze opgemerkt dat het feit dat de gemeente zich niet aansluit bij een herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, de uitvaardiging van een stakingsbevel niet onmogelijk maakt.

Wat de milieuvergunning betreft merkt het hof op dat ze werd afgeleverd voor de percelen en terwijl het stakingsbevel werd afgeleverd voor de percelen en . Bovendien is de milieuvergunning alleszins geschorst zolang geen stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd.

Wat de opname in het RUP 'zonevreedde bedrijven – fase 2' betreft oordeelt het hof dat de beweerde regularisatiemogelijkheden in de zeer verre toekomst (men zou nog maar in de fase van het ontwerpend vooronderzoek zijn (zie uittreksel notulen schepencollege)) niet van aard zijn om op adequate wijze tegemoet te komen aan de vaststellingen inzake de ernstige stedenbouwkundige inbreuken die in casu werden gedaan.

Tot op heden wordt geen enkel stuk bijgebracht waaruit het hof kan afleiden dat er een duidelijke planologische beleidsoptie bestaat die het bedrijf op het vlak van de ruimtelijke ordening zou toelaten in de nabije toekomst zijn huidige omvang te kunnen behouden.

Er wordt geen schending vastgesteld van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het rechtszekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel. De overheid heeft niet de indruk gewekt dat ze de voortdurende toename van voertuigen, wrakken, afvalmateriaal en ander materiaal op deze gronden zou gedogen.

027592

8.

Het hof treedt de eerste rechter tenslotte ook bij voor wat betreft zijn oordeel dat het stakingsbevel in casu op kennelijk onredelijke wijze werd uitgevaardigd.

Er is slechts sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer vaststaat dat *"geen enkele redelijke overheid in dezelfde omstandigheden een dergelijke beslissing zou nemen"*.

Gelet op het feit dat de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid ook reeds een positief advies verleende voor de herstellvordering, staat het vast dat minstens twee bestuurlijke overheden van oordeel zijn dat een einde moet gesteld worden aan de door de hoger vermelde inbreuken ontstane negatieve impact op de ruimtelijke ordening.

Deze overweging betreft evenwel enkel de herstellvordering en niet het stakingsbevel.

In tegenstelling tot de herstellvordering, waarbij de overtreder niet alleen over de proceduretermijn beschikt om zich in regel te stellen, maar daarbovenop ook een hersteltermijn krijgt opgelegd, werkt een stakingsbevel onmiddellijk.

In de gegeven omstandigheden, waar niet betwist wordt dat de kwestieuze gronden reeds ettelijke jaren door het transportbedrijf voor dezelfde doeleinden worden gebruikt, waar het niet gaat om de onmiddellijke stillegging van de bouw van een in oprichting zijnde constructie, en waar het zeker mogelijk is dat de handhaving van de goede ruimtelijke ordening een grote weerslag heeft op socio-economisch vlak (tewerkstelling van +/- 40 werknemers (zie conclusie p. 40)), is het kennelijk onredelijk om niet enkel te kiezen voor het instellen van een herstellvordering maar om tegelijkertijd ook een stakingsbevel uit te vaardigen, welk laatste handhavingsmiddel geen overgangsmaatregelen toelaat.

9.

Het hoger beroep is ongegrond. De oorspronkelijke vordering tot opheffing van het stakingsbevel is gegrond.

10.

De gedingkosten vallen ten laste van het Vlaamse Gewest, maar een rechtsplegingsvergoeding kan van het Vlaamse Gewest niet gevorderd worden (zie het arrest van het Grondwettelijk Hof van 25.04.2013).

In zoverre een rechtsplegingsvergoeding aan geïntimeerden werd toegekend, is het hoger beroep dus wel gegrond.

027593

Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof verklaart het hoger beroep ongegrond, behalve voor zover een rechtsplegingsvergoeding werd toegekend aan geïntimeerden;

Het hof veroordeelt het Vlaamse Gewest tot betaling van de kosten in hoger beroep aan de geïntimeerden en deze kosten bedragen nihil.

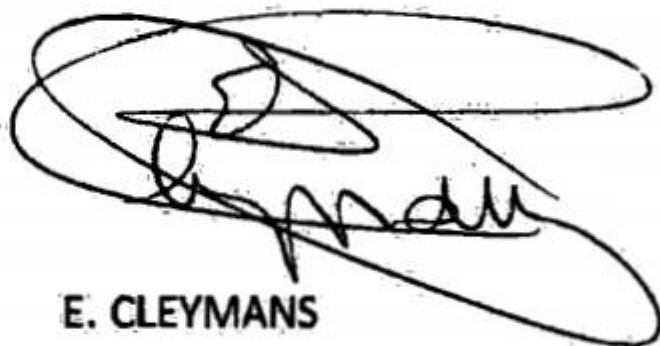
Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 10 oktober 2014 door

R. HOBIN

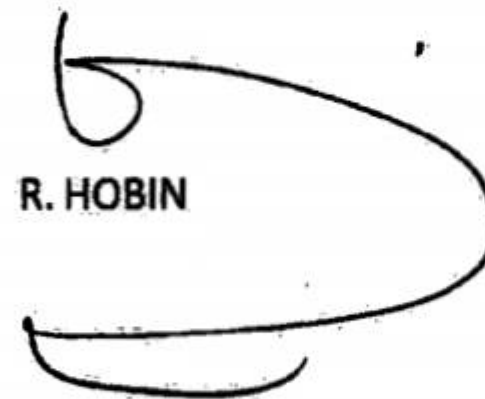
Raadsheer

E. CLEYMANS

Griffier

E. CLEYMANS

R. HOBIN

